

ТЪЛКУВАТЕЛНО РЕШЕНИЕ NR.1
ГР.СОФИЯ, 7 МАЙ 2009 ГОДИНА

Върховният касационен съд на Република България, ОБЩО СЪБРАНИЕ НА НАКАЗАТЕЛНАТА
КОЛЕГИЯ в съдебно заседание на двадесет и шести февруари две хиляди и девета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: РУМЕН НЕНКОВ

ПРЕДСЕДАТЕЛИ НА ОТДЕЛЕНИЯ:

БОЙКА ПОПОВА, ЕЛИЯНА КАРАГЪЗОВА, САВКА СТОЯНОВА

ЧЛЕНОВЕ:

Гроздан Илиев

Ружена Керанова

Пламен Томов

Фиданка Пенева

Иван Недев

Елена Авдева

Елена Величкова

Ивета Анадолска

Лидия Стоянова

Капка Костова

Евелина Стоянова

Татяна Кънчева

Лиляна Методиева

Цветинка Пашкунова

Саша Раданова

Биляна Чочева

Вероника Имова

Блага Иванова

Борислав Ангелов

Павлина Панова

Юрий Кръстев

Жанина Начева

Красимир Харалампиев

Севдалин Мавров

с участието на секретаря Румяна Виденова

сложи на разглеждане тълкувателно дело № 1 по описа за 2009 година, докладвано от съдията КАПКА
КОСТОВА

Главният прокурор на Република България е направил искане до Общото събрание на наказателната колегия на Върховния касационен съд за издаване на тълкувателно решение по някои противоречиви становища на съдилищата, свързани с приложението на чл. 255 от НК (чл. 255 – 257 от НК, редакция ДВ, бр. 62/1997 година), като отговори на следните въпроси:

1. Извършването на данъчна ревизия и издаването на данъчен ревизионен акт безусловно необходима предпоставка ли е за определяне на дължимото данъчно задължение – предмет на престъпление по чл. 255 от НК (чл. 255 – 257 от НК, редакция ДВ, бр. 62/97 година) и ако не е издаден данъчен ревизионен акт (респективно ако същият не е влязъл в сила) следва ли да се приеме, че не е налице дължимо данъчно задължение?

2. Продължено или продължавано е престъплението по чл. 255 от НК (чл. 255 – 257 от НК, редакция ДВ, бр. 62/97 година), когато има за предмет данъчни задължения в големи или особено големи размери, дължими през непродължителен период от време от един и същи деец (в частност данък добавена стойност по ЗДДС) и когато са налице предпоставките на чл. 26 от НК?

3. За всеки определен от конкретния данъчен закон данъчен период ли е налице извършено престъпление по чл. 255 от НК (чл. 255 – 257 от НК, редакция ДВ, бр. 62/97 година), когато са осъществени елементите на състава на посоченото престъпление?

Въпросите, поставени в искането за издаване на тълкувателно решение, се отнасят за изменени (чл. 255 и чл. 256 от НК) и отменени (чл. 257 от НК) правни норми, както и за материя от областта на данъчното право – материално и процесуално. Правният интерес и допустимостта на искането за тълкуване на норми, част от които вече не са действателно право, се обуславя освен от установената противоречива съдебна практика по приложението им, също и от общите правила за пределите на действие на нормите на Наказателния кодекс, чието прилагане е обвързано с времето на извършване на престъпленията (чл. 2, ал. 1 от НК) и с преценката за по-благоприятния закон (чл. 2, ал. 2 от НК). Това предполага действието на посочените в искането за тълкуване норми понастоящем и за бъдещ период от време – до приключване на наказателните производства за извършени при действието им престъпления, до изтичане на погасителна давност и пр.

Конкретно формулираните в искането на Главния прокурор на Република България за приемане на тълкувателно решение въпроси, дават основание за следните изводи относно предмета и рамката на исканото тълкуване:

Първо: принципно становище за установеността на конкретните данъчни задължения във връзка със значението на ревизионното производство по Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК) за ангажиране на наказателната отговорност на извършителите на престъпления по посочените норми на закона, независимо дали конкретното деяние предпоставя прилагането им в настоящата или предходната им редакции.

Второ: взаимно обвързано тълкуване в отговор на останалите два въпроса за формата на усложнена престъпна дейност, когато един и същи деец извършва две и повече деяния, през непродължителен период от време, вкл. и когато някои от тях имат за предмет укриване на данъци в размери, които не покриват категориите „големи” и „особено големи” размери по смисъла на чл. 93, т. 14 от НК, и са налице предпоставките на чл. 26 от НК.

Общото събрание на наказателната колегия на Върховния касационен съд на Република България, като съобрази становищата на участващите по делото лица по чл. 129, ал. 1 и ал. 2 от Закона за съдебната власт и за да се произнесе, взе предвид следното:

1. Поставените въпроси са отнесени към конкретно посочени престъпления от Особената част на НК, представляващи част от групата на т. нар. данъчни престъпления, при които избягването на плащане на данъчни задължения е обективен признак от състава на престъплението (по чл. 255 от НК – редакция ДВ, бр. 62/1997 година и редакция ДВ, бр. 75/2006 година) или негова специална цел (по чл. 256 от НК, редакция ДВ, бр. 62/1997 година). Извършването на тези престъпления засяга обществените отношения, свързани с нормалното и законосъобразното функциониране на данъчната система, като пряко се въздейства върху конституционно закрепеното задължение на гражданите да заплащат определените със закони данъци.

Понятието „данък” не е изрично законодателно дефинирано, но е несъмнено, че данъкът представлява публично държавно вземане, установено на базата на задължителност, безвъзмездност и безвъзвратност, като неговото реализиране е гарантирано с държавна принуда. На това публично субективно право на държавата съответства задължението на

гражданите, закрепено в чл. 60, ал. 1 от Конституцията на Република България (КРБ), за заплащане на данъци и такси, установени със закон, съобразно своите доходи и имущество. Несъмнени са, от друга страна, различията между данък, акциз, мита, задължителни осигурителни вноски и такси. Затова следва да се приеме, че „укритите данъци”, предмет на визираните в искането престъпления, са именно и само данъците – данък върху добавената стойност, данък върху дохода, данък върху печалбата, акцизът като вид косвен данък, местните данъци.

Една от основните характеристики на данъците е тяхната законоустановеност по основание, размер и субекти. Законът е основен източник на данъчното право, което положение е конституционно закрепено в чл. 60, ал. 2 и чл. 84, т. 3 от КРБ. Законът урежда фактическите състави, които поражда данъчните задължения, компетентните органи с правомощия по установяване на конкретния размер на данъка за конкретното данъчно задължено лице, както и другите задължения, свързани с основния данъчен дълг – за данъчна регистрация, за подаване на данъчна декларация, за оказване съдействие на данъчните органи. Задължението за плащане на данъци обаче възниква с настъпването на определения в конкретния данъчен закон падеж, без значение дали това задължение е определено с акт на данъчната администрация.

У нас към момента липсва кодифициращ материалните данъчни задължения закон, а всеки вид данък е определен в отделен закон, който е източник на подробна регламентация за неговото основание, за данъчното събитие, данъчния период, данъчно задължените лица, задълженията за деклариране, плащане, сроковете за това и пр. Тази регламентация в преобладаващата си част е действащо право от 01. 01. 2007 година - Закон за данък върху добавената стойност (ЗДДС), Закон за корпоративното подоходно облагане (ЗКПО), Закон за данъците върху доходите на физическите лица (ЗДДФЛ). Процесуалното данъчно право и данъчният изпълнителен процес са кодифицирани с Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДВ, бр. 105/29. 12. 2005 година, в сила от 01. 01. 2006 година).

За целите на исканото тълкуване относно взаимната обвързаност и отношение на административноправни и наказателноправни институти и норми, е необходимо да се коментира данъчното правоотношение като вид административно правоотношение, което възниква и се развива между държавата (в лицето на компетентния данъчен орган) и физическите или юридическите лица. То обхваща определянето на данъчната основа, издаването на данъчен акт, конкретизирането на размера на данъка и изпълнението на ликвидното и изискуемо данъчно вземане. Следва да се отбележи, че кръгът на данъчно задължените лица е по-широк от кръга на лицата, които могат да бъдат субекти на обсъжданите данъчни престъпления. Данъчно задължени лица са и юридическите лица и неперсонифицираните местни или чуждестранни дружества, а както е известно, наказателното ни право не регламентира корпоративна наказателна отговорност. Освен това, субектът на данъчното задължение може и да не съвпада с данъчно задълженото лице, т. е. с платеща и вносителя на данъка и това е особено характерно при косвените данъци. Всъщност, данъчно задължени лица са тези, които следва в предвидените от закона срокове да изготвят и подадат данъчни декларации с вярно съдържание.

Характерно за данъчното правоотношение е и това, че прилагането на данъчноправната норма се осъществява в някои случаи именно от данъчно задълженото лице, напр. – чрез подаване на данъчна декларация при облагането с корпоративен данък по ЗКПО (чл. 92 и сл.), с данък върху дохода по ЗДДФЛ (чл. 50 и сл.), чрез подаване на периодични справки-декларации при облагане с данък върху добавената стойност по ЗДДС (чл. 125 и сл.) и пр. Това е дейност на гражданите и съответните лица от търговските дружества, а не на данъчните органи. Последните упражняват по-скоро контрол върху правилното прилагане на данъчноправната норма и това е видно от начина, по който са очертани правомощията им в чл. 12, ал. 1 от ДОПК, а регламентът, имащ за последица издаване на ревизионен акт, се съдържа в Глава XV на ДОПК, озаглавена „Данъчно-осигурителен контрол”.

Действащият ДОПК не съдържа понятието „данъчен ревизионен акт” (както е назован в искането). Законът борави с термина „ревизионен акт” (чл. 118), който се издава след изрично възложено и проведено ревизионно производство за изтекъл данъчен период, по реда на Глава XV от ДОПК. По същността си то представлява контрол за точното изпълнение на данъчно-правните норми. Извън него, данъчната администрация издава редица други актове, които нямат характер на ревизионни, като: акт по чл. 106 от ДОПК при установени несъответствия в подадената данъчна декларация относно данъчната основа или размера на данъчното задължение, акт по чл. 107, ал. 3 от ДОПК за установяване размера на данъчното задължение въз основа на подадена от данъчно задълженото лице декларация, протоколи за

извършена проверка по чл. 110 от ДОПК, решения във връзка с административното обслужване (Глава XII от ДОПК) и т. н.

От изложеното следва, че данъчните задължения възникват *ex lege* и стават изискуеми с настъпването на определения в конкретния данъчен закон падеж, а ревизионният акт е резултат от извършена данъчна ревизия (чл. 112 и сл. от ДОПК), като една от формите за осъществяване на данъчно-осигурителен контрол от органите по приходите, наред с данъчната проверка. Данъчната ревизия се провежда по инициатива на данъчен орган и без подадена данъчна декларация, напр. когато декларацията не е подадена в срок, при наличие на данни за укриване на доходи, при използване в счетоводството на неистински или с невярно съдържание документи, при липса на счетоводна отчетност и др. (чл. 122 от ДОПК). Тази оперативна самостоятелност на данъчните органи е от особено значение за установяване на факти и обстоятелства от значение за съответния данъчен фактически състав, но по повод определянето на самия данък тези органи действат при условията на обвързана компетентност, съобразно регламента в съответния данъчен закон.

Вероятно, по тези съображения относно правната същност на ревизионния акт, ДОПК е изоставил легалната дефиниция на понятието „данъчни актове“, дадено в чл. 26 от Данъчния процесуален кодекс (отм.), като „...актове на данъчната администрация, с които се създават права или задължения или се засягат права или законни интереси на данъчните субекти...“. По-прецизно е да се каже, че с данъчния акт, в частност с ревизионния акт, се признават права или задължения, регламентирани в закона по общ начин като основания, размери и субекти, а не се създават такива. Той визира винаги конкретно задължение на конкретно данъчно задължено лице и представлява по правната си същност индивидуален административен акт, издаван от компетентния орган по приходите, който има само декларативно, а не конститутивно действие, защото с него не се създава същинско данъчно задължение, а се признава вече съществуващо право на държавата да получи едно данъчно вземане или правото на данъчния субект да прихване или възстанови суми. Предназначението на ревизионния акт е да направи задължението или правото на конкретния длъжник ликвидно и изискуемо – чрез утвърждаване на заявеното от данъчно задълженото лице или чрез някои от формите на контрол и намеса, регламентирани в ДОПК, в случаите на констатирани несъответствия, липса на декларация, на документация и пр. Данъчните задължения са определени по основание, субект и размер в съответните данъчни закони, т. е. те винаги са определяеми (ликвидни) и с настъпване на датата на падежа им стават и изискуеми. А когато едно ликвидно и изискуемо данъчно задължение не бъде изпълнено доброволно, то може да бъде събрано по принудителен ред. Следователно, основната функция на ревизионния акт като правен инструмент е да послужи като изпълнителен титул и в този смисъл не би могъл да се третира и като юридически факт по отношение на данъчното задължение. С него се констатира вече възникнало по силата на закона данъчно задължение, което се установява и с акт по чл. 106 - 107 от ДОПК на основание подадена от данъчно задълженото лице декларация, или дори със самата декларация, когато по силата на закон лицето само изчислява данъчната основа и дължимия данък (чл. 105 от ДОПК).

Същественото е, че принципът при всички посочени случаи е един и същ – данъчното задължение възниква въз основа на конкретен данъчен закон, поради което ревизионният акт, декларацията, актовете по чл. 106 - 107 от ДОПК, наред с постановлението на митническите органи за принудително събиране, влязлото в сила наказателно постановление, влезлите в сила решения, присъди и определения на съд и пр., са изпълнителни основания съгласно чл. 209 от ДОПК.

От изложеното несъмнено следва констатация за автономност и независимост на административното и наказателното производство в областта на данъчните правоотношения. Резултатите от проведено административно производство не обвързват наказателното производство и в двете посоки: дори в рамките на административното данъчно производство да не са установени допълнителни данъчни задължения над декларираните от данъчно задълженото лице, разследващите органи могат да приемат, че е налице укриване на данъци и обратното – при установени по административен ред такива задължения, те да не представляват престъпление.

Възможно е по някаква причина (изтекъл срок по чл. 109 от ДОПК, невъзможност да се открие лицето и пр.) да не може да се извърши ревизия и да се издаде ревизионен акт, респ. такъв по чл. 106 - 107 от ДОПК, възможно е лицето да не е подало данъчна декларация или да е подало такава с невярно съдържание, възможно е сделка, която сама по себе си изглежда законосъобразна и прецизна от гледна точка на данъчноправните норми, при разследването ѝ във връзка с

останалите обвързани сделки да се окаже елемент от престъпна схема за избягване установяването и плащането на данъчни задължения и т. н. Ако се приеме обвързаност на действията на данъчната администрация и на разследващите органи, то би могло да се стигне до ситуация на избягване разкриването на престъпен замисъл и ангажиране на наказателна отговорност, а също и на практическо освобождаване от законовото задължение за плащане на данъци, което е неприемливо. За да се избегне това, в данъчното процесуално право е предвидено спиране на производството при образувано наказателно или друго съдебно производство, от значение за изхода му (чл. 34, ал. 1, т. 2 от ДОПК), както и спиране на петгодишния срок по чл. 109, ал. 1 от ДОПК, „...когато е образувано наказателно производство, от изхода на което зависи установяването на данъчните задължения.” (ал. 2).

Спецификата на инкриминираната дейност – укриване на данъчни задължения, по необходимост свързва доказателствената съвкупност в наказателното производство с ревизионната дейност на данъчната администрация. В разрез с основни принципи на наказателното производство обаче би било да се допусне смесване на обстоятелствата, предмет на доказване по обвинението, с относимите към данъчния деликт обстоятелства, които са основа за ангажиране на административна отговорност. Съдът изследва обстоятелствата от кръга на подлежащите на доказване по чл. 102 от НПК единствено със способите и средствата на НПК, без да презумира формална доказателствена сила на заключенията на данъчните органи, както не би могъл да направи това и по отношение на което и да било друго доказателство или доказателствено средство (чл. 14, ал. 2 от НПК).

2. Прилагането на правната норма винаги предполага установен конкретен фактически състав като елемент от дадено правоотношение.

Продължаваното престъпление като форма на престъпна дейност може да съществува при всички престъпления, стига да са налице предпоставките за това.

Посочените в искането за тълкуване престъпления засягат обществените отношения, свързани с данъчните задължения на гражданите, конституционно закрепени в чл. 60 от КРБ. Субекти на тези престъпления са данъчно задължените по силата на съответния данъчен закон лица, които следва да заплащат определен от този закон данък по реда и в сроковете, предвидени в него. Нарушенията на тези задължения, когато разкриват определена степен на обществена опасност, са криминализирани чрез посочените наказателноправни норми.

Основният състав на чл. 255, ал. 1 от НК (редакция ДВ, бр. 75/2006 година) предвижда няколко форми на изпълнителното деяние, изчерпателно посочени в т. 1 до т. 7 на нормата. Предходните редакции на чл. 255 и чл. 256 от НК (ДВ, бр. 62/1997 година) съдържат форми на изпълнителното деяние, възпроизведени дословно (т. 1 и т. 2) или смислово (т. 6) в настоящата редакция на чл. 255, ал. 1 от НК. Отделните действия/бездействия могат да бъдат осъществени самостоятелно или в различни комбинации помежду си. Някои от тях се изразяват в извършване на правно забранена дейност (по т. т. 2, 4, 5, 6, 7), а други – в пропускане да се извърши правно вменена дейност (по т. т. 1, 3). Във всички случаи обаче е необходимо настъпването на посочения в нормата определен престъпен резултат – избягване установяването или плащането на данъчни задължения в големи или особено големи размери, който резултат настъпва с изтичането на предвидения в съответния закон срок за внасяне на дължимия данък. Само тогава би имало довършено престъпление по тази норма на закона. Ако деецът извърши някое/някои от посочените в нормата деяния (действия или бездействия), но в предвидения в съответния данъчен закон срок плати надлежно и в точния размер своите данъци, той няма да извърши данъчно престъпление по чл. 255 от НК.

Предвидените в закона форми на изпълнително деяние на основния състав на данъчното престъпление сочат несъмнено на усложнена престъпна дейност, като отделните престъпления могат да са типични двуактни (напр. по т. 1) или нетипични такива (напр. по т. 2). Характерно за всички тях обаче е, че правно регламентираното задължение за извършване на определени действия (подаване на данъчна декларация, при това с вярно съдържание) или правната забрана за извършване на такива действия (унищожаване, укриване и пр. на счетоводни документи, водене на счетоводство в нарушение на изискванията на счетоводното законодателство и т. н.), са дадени не в наказателния закон, а извън него. Отделните данъчни закони регламентират конкретни задължения за данъчните субекти, които се осъществяват по

определен ред и в определени срокове. С изтичането на всеки отделен данъчен период данъчно задълженото лице дължи определено поведение, свързано, най-общо казано, със съобщаване на правно значими за съответния данъчен фактически състав обстоятелства и това става чрез подаване на декларация (справка-декларация по ЗДДС) с резултата за конкретния период - ежемесечно (по ЗДДС), ежегодно (по ЗДДФЛ, ЗКПО) или при настъпване на посочено в закона събитие (по Закона за акцизите и данъчните складове, по Закона за местните данъци и такси и пр.).

Когато данъчно задължено лице неколкратно нарушава по някой от посочените в чл. 255 от НК начини законоустановените си задължения към фиска, то осъществява през известни периоди от време един и същ престъпен състав при постигане на един и същ престъпен резултат – избягване установяването и плащането на данъци. Налице е единство на увреденото правно благо, при еднородност на начина на извършване и обвързаност по време. При осъществяване на инкриминираните в нормата действия/бездействия, деецът има едни и същи фактическо положение и трайно отношение към предмета и обекта на посегателство – защитените от закона обществени отношения, които той засяга, както и еднакво психическо отношение към общественотоопасните последици на деянията си, което не е нищо друго, освен „еднородност на вината”.

Затова, когато избягва установяването или плащането на данъчни задължения чрез някое/някои от посочените в нормата на чл. 255, ал. 1 от НК действия или бездействия, деецът извършва продължавано престъпление, което следва да се преценява с оглед причинения общ престъпен резултат, както изрично е посочено в разпоредбата на чл. 26, ал. 2 от НК. При констатирана обективна и субективна еднородност в посочения по-горе смисъл, отделните деяния следва да се третираат не като самостоятелни престъпления, а като едно продължавано престъпление, независимо дали нарушават законовите изисквания за обявяване и плащане на данъци по един, няколко или всички данъчни закони, чрез едно или повече нарушения в рамките на едно данъчно правоотношение.

Тази обективна даденост на единното продължавано престъпление по чл. 255 от НК не се нарушава и когато някои или всички данъчни задължения са под установените в чл. 93, т. 14 от НК размери, ако причиненият общ престъпен резултат изпълва изискванията на тази норма на закона. Обективната и субективната връзка между отделните деяния при продължаваното престъпление заличават тяхната самостоятелност като отделни престъпления. Това е така и ако отделните деяния сами по себе си не са престъпни, напр. поради своята малозначителност, но преценени като цяло не са малозначителни и осъществяват основен, квалифициран или привилегирован състав на едно и също престъпление.

Изложеното съответства на застъпеното становище в правната доктрина (Н. Долапчиев, Наказателно право, издание на БАН, 1994 година, стр. 442, Ив. Ненов, Наказателно право – Обща част, издание на „Наука и изкуство”, 1972 година, стр. 415), както и на принципните постановки в Тълкувателно решение № 3/1971 година (Сборник „Постановления и тълкувателни решения на Върховния съд, Наказателна колегия - 1953-1990 година”, стр. 37) по въпросите на продължаваното престъпление, които не са изоставени и няма причини това да бъде направено. Така че продължаваното данъчно престъпление по чл. 255 от НК обхваща всички деяния, които са извършени през непродължителен период от време и при една и съща обстановка и нарушават регламентираните в отделните данъчни закони изисквания към данъчно задължените лица за установяване и плащане на данъци, когато са извършени при предварително взето решение за това и цялят постигане на общ резултат, който като стойностно изражение удовлетворява изискванията на чл. 93, т. 14 от НК.

Аналогична е била правната конструкция на престъплението по чл. 250 от НК (отм., ДВ, бр. 10/1993 година), при което въпросите за вида на следващото се наказание и реда за неговото налагане са били решени на плоскостта на степента на обществена опасност на деянието, а критерият за разграничението също е бил стойностен, т. е. деяния с предмет до определен от закона размер са били наказуеми с глоба в троен размер на стойността на предмета на деянието, а след 1982 година (ДВ, бр. 28/1982 година) – и налагана по административен ред. Безпротиворечивата и постоянна съдебна практика по чл. 250 от НК при случаите, когато са били извършени две или повече деяния, нарушаващи разпоредби на Закона за сделките с валутни ценности и за валутния контрол (отм. ДВ, бр. 83/1999 година, в сила от 01. 01. 2000 година) или актовете по приложението му, съдържа винаги преценка по прилагането на закона с оглед именно на настъпилия общ престъпен резултат. В крайна сметка, това виждане е било и законово закрепено в разпоредбата на ал. 3 на чл. 250 от НК, в редакцията ѝ от 1982 година, според която се ангажира наказателната, а не административно-наказателната отговорност,

„...когато деецът...в продължение на една година е извършил две или повече деяния, общата стойност на предмета на които е над петстотин лева.”.

Оценката на периода от време, през който са осъществени отделните деяния, като „непродължителен” по смисъла на чл. 26, ал. 1 от НК, винаги е конкретна за всеки отделен случай. Практиката е наложила разбирането за продължителност на този период около една година, в рамките на който се извършва преценката за „непродължителност”, ако са налице и останалите законови изисквания и най-вече - дали всяко от отделните деяния от общата продължавана престъпна дейност се явява от обективна и субективна страна продължение на предшестващите.

При престъпленията по чл. 255 от НК (255 – 257 от НК в редакцията им до 13. 10. 2006 година) някои от деянията могат обективно да са отдалечени помежду си от едногодишен период от време, което е свързано с фиксирания в част от данъчните закони едногодишен данъчен период (ЗКПО, ЗДДФЛ). Това обстоятелство не повлиява оценката за „непродължителност” на периода от време в рамките на продължаваната престъпна дейност, при наличие и на останалите законови характеристики на тази дейност. И това е така, защото обективно отделните деяния биха могли да бъдат осъществени само през такъв период от време, без обаче да се разкъсва обективната и субективната еднородност на цялостната престъпна дейност и нейният общ престъпен резултат.

Извън обсъдените хипотези, всяко деяние, извършено в рамките на един данъчен период и осъществяващо елементите от състава на престъплението по чл. 255 от НК, представлява самостоятелно престъпление по този текст на закона. То е довършено с настъпването на визирания престъпен резултат – избягването на установяването и плащането на данъците, а това е обвързано с настъпването на тяхната изискуемост, т. е. с настъпването на срока, посочен във всеки материален данъчен закон.

По изложените съображения и на основание чл. 124, ал. 1, т. 1 във вр. чл. 130 от Закона за съдебната власт, Общото събрание на наказателната колегия на Върховния касационен съд

Р Е Ш И :

Извършването на данъчна ревизия и издаването на ревизионен акт, респ. влизането му в сила, не е необходима предпоставка за определяне на данъчното задължение по чл. 255 от НК (чл. 255 - 257 от НК, редакция ДВ, бр. 62/1997 година) и за ангажиране на наказателната отговорност по тези норми на закона.

Престъплението по чл. 255 от НК (чл. 255 - 257 от НК, редакция ДВ, бр. 62/1997 година), когато има за предмет данъчни задължения в големи или особено големи размери (в частност данък върху добавената стойност по ЗДДС), дължими през непродължителни периоди от време от един и същи деец, е продължавано престъпление, когато са налице предпоставките по чл. 26 от НК.

Обективната даденост на единното продължавано престъпление по чл. 255 от НК (чл. 255 - 257 от НК, редакция ДВ, бр. 62/1997 година) не се нарушава, когато някои или всички от отделните данъчни задължения са под установените в чл. 93, т. 14 от НК размери.

Установеният с данъчните закони (ЗКПО, ЗДДФЛ) едногодишен данъчен период съответства на признака „непродължителен период от време” по смисъла на чл. 26 от НК.

За всеки конкретен данъчен период, определен от данъчен закон, е налице извършено престъпление по чл. 255 от НК (чл. 255 - 257 от НК, редакция ДВ, бр. 62/1997 година), когато деянието самостоятелно осъществява елементите от състава на престъплението.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: РУМЕН НЕНКОВ (подпис)

ПРЕДСЕДАТЕЛИ НА ОТДЕЛЕНИЯ:

БОЙКА ПОПОВА (подпис)   ЕЛИЯНА КАРАГЪЗОВА (подпис)   САВКА СТОЯНОВА (подпис)

ЧЛЕНОВЕ:

ГРОЗДАН ИЛИЕВ (подпис)	РУЖЕНА КЕРАНОВА (подпис)
ПЛАМЕН ТОМОВ (подпис)	ФИДАНКА ПЕНЕВА (подпис)
ИВАН НЕДЕВ (подпис)	ЕЛЕНА АВДЕВА (подпис)
ЕЛЕНА ВЕЛИЧКОВА (подпис)	ИВЕТА АНАДОЛСКА (подпис)
ЛИДИЯ СТОЯНОВА (подпис)	КАПКА КОСТОВА (подпис)
ЕВЕЛИНА СТОЯНОВА(подпис)	ТАТЯНА КЪНЧЕВА (подпис)
ЛИЛЯНА МЕТОДИЕВА (подпис)	ЦВЕТИНКА ПАШКУНОВА (подпис)
САША РАДАНОВА (подпис)	БИЛЯНА ЧОЧЕВА (подпис)
ВЕРОНИКА ИМОВА (подпис)	БЛАГА ИВАНОВА (подпис)
БОРИСЛАВ АНГЕЛОВ (подпис)	ПАВЛИНА ПАНОВА (подпис)
ЮРИЙ КРЪСТЕВ (подпис)	ЖАНИНА НАЧЕВА (подпис)
КРАСИМИР ХАРАЛАМПИЕВ (подпис)	СЕВДАЛИН МАВРОВ (подпис)